

ΕΤΟΣ 58ον

11 Ιουλίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 28 (2980)

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Οι θαυματουργικές θεραπείες δύο τυφλών και ενός κωφού πού περιγράφει τό σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα είναι αντιπροσωπευτικές πολλών ανάλογων περιστατικών πού συναντάμε πολύ συχνά στά ιερά κείμενα τής Καινής Διαθήκης. Θεμελειώδεις παράμετροι και αυτών των θαυμάτων είναι ή ζωντανή, επίμονη και δυνατή πίστη των ασθενών, ή μοναδικότητα του προσώπου του Χριστού, ή έκζήτηση του ελέους του Θεού και ή δίψα τής σωτηρίας.

Πίστη και θαῦμα

Τό θαῦμα δέν είναι μόνο ένα έκτακτο και υπερφυσικό γεγονός πού μās καταπλήσσει και μās εντυπωσιάζει. Είναι αποτέλεσμα τής δύναμης και τής αγάπης του Θεού, για να ευεργετήσει, να θεραπεύσει, να παρηγορήσει και να τονώσει τόν πάσχοντα και αδύνατο άνθρωπο. Τό πραγματικό θαῦμα είναι σημάδι και γνώρισμα τής αληθινής πίστης, αλλά και έγγυση τής αλήθειας του ευαγγελικού κηρύγματος. Απαλλαγμένο από καθετί έγωιστικό και ιδιοτελές, δέν έχει καμία σχέση μέ τήν επίδειξη και τήν έκμετάλλευση, ή οποία οδηγεί στη γελοιοποίηση τής πίστης. Τό θαῦμα είναι καρπός τής πίστης και συνέπεια τής αγάπης του Θεού. Του Θεού, πού οικοδομεί πνευματικά τόν άνθρωπο και τόν στερεώνει στη δύσβατη χριστιανική ζωή. Η πίστη οδηγεί στο θαῦμα και όχι τό θαῦμα στην πίστη. Άρκεί να θυμηθοῦμε τήν ἄρνηση του Κυρίου να κάνει θαῦματα στους κατοίκους τής Ναζαρέτ εξαιτίας τής ἀπιστίας τους. Ένα τέτοιο θαῦμα θαμπώνει τό βλέμμα, ξαφνιάζει, δημιουργεί ἀπορία και, κάποτε, αντίδραση.

Γιά τόν πιστό, όμως, κάθε θαῦμα είναι ένα παράθυρο πού ανοίγει στον οὐρανό, για να δεί κανείς τόν υπερβατικό κόσμο του Θεού. Μοιάζει μέ μία ἀστραπή μέσα στο σκοτάδι τής λογικής και τής φθοράς αυτού του κόσμου, πού μās αφήνει να δοῦμε για λίγο αυτό για τό οποίο δημιουργηθήκαμε και αυτό

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. θ' 27-35)

Ὁ Χριστός θεραπεύει κάθε ἀσθένεια

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγοντι τῷ Ἰησοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοί, κρᾶζοντες, καὶ λέγοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς, Υἱὲ Δαυὶδ. Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, προσῆλθον αὐτῷ οἱ τυφλοί, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πιστεῦετε, ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι· Λέγουσιν αὐτῷ· Naί, Κύριε. Τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων· Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν, γενηθήτω ὑμῖν. Καὶ ἀνεψόχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί· καὶ ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· Ὅρατε μηδεὶς γινωσκέτω. Οἱ δὲ, ἐξεληθόντες, διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ. Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων, ἰδοῦ, προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφόν, δαιμονιζόμενον. Καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου, ἐλάλησεν ὁ κωφός· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι, λέγοντες· Ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγον· Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια. Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρῦσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

στό ὁποῖο πρέπει νά φθάσουμε στήν αἰωνιότητα. Τή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, μιά ὑπαρξη καί ζωή χωρίς πόνο, δάκρυα, ἀρρώστια, φθορά, θάνατο. Αὐτή εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ οὐρανοῦ στήν ἀγωνία καί τὰ δάκρυα τῆς γῆς. Τό θαῦμα μπορεῖ νά στερεώνει καί νά οικοδομεῖ τήν πίστη, εἶναι, ὅμως, προσωρινό, γιατί, ἔστω καί ἂν θεραπευθοῦμε ἀπό μιά ἀρρώστια, ἔστω καί ἂν ὑπερικήσουμε μιά δυσκοιλία, θά ἀρρωστήσουμε ξανά καί θά συναντήσουμε καί ἀλλήλη δυσκοιλία.

Ὅμως ἐμεῖς πήραμε δύναμη νά συνεχίσουμε. Συνειδητοποιήσαμε ὅτι τό κά-θε θαῦμα στή ζωή μας εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς σοφίας καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Μιάς ἀγάπης πού δέν μπορούμε νά καταλάβουμε καί μιάς σοφίας πού δέν μπορούμε νά ἐρμηνεύσουμε, ἀλλῆ πού καλοῦμαστε, ὡστόσο, νά πιστεύσουμε, γιατί μόνο ἐκείνη ξέρει πότε καί τί πρέπει νά δίνει στόν καθένα μας. Μιά τέτοια πίστη, ἕνα τέτοιο βίωμα ἐμπιστοσύνης στήν παρουσία τοῦ Θεοῦ εἶναι πηγὴ δυνάμεως, ὅταν πρόσωπα, καταστάσεις καί γεγονότα μᾶς ἀπογοπεύουν, μᾶς πτοοῦν καί μᾶς πληγίζουν. Καί πορευόμαστε περιμένοντας νά ἀκούσουμε «κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν», ὥς γίνει σύμφωνα με τὴν πίστη σας.

Ὁ ἀρνητισμός ἀπέναντι στό θαῦμα

Ὅταν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ συναντᾷ τὴν πίστη τοῦ ἀνθρώπου, τότε δέν πραγματώνεται μόνο τό θαῦμα τῆς θεραπείας, ἀλλῆ καί τό μυστήριο τῆς σωτηρίας. Ἡ ἀντίδραση τῶν φαρισαίων ἀπέναντι στό θαῦμα εἶναι ἀξιοπρόσεκτη. Οἱ φαρισαῖοι δέν ἀρνοῦνται τό θαῦμα, ἀλλῆ παραμορφώνουν ἐπικίνδυνα τὴν πραγματικότητα, διαστρεβλώνουν τὴν ἀλήθεια. Ἀναποδογυρίζουν τὴν πραγματικότητα, πού εἶναι ἡ φανέρωση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ταλαιπωρημένο καί ἀγνώριστο ἀπὸ τὴ φθορά τῆς ἁμαρτίας ἀνθρώπο, ἀποδίδοντας τίς ἐνέργει-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ἐπροχώρησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τὸν ἀκολούθησαν δύο τυφλοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐφώναζαν, «Ἐλέησέ μας, υἱέ τοῦ Δαυῖδ». Μόλις δὲ ἔφθασε εἰς τὸ σπίτι, ἦλθαν εἰς αὐτόν οἱ τυφλοὶ καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς λέγει, «Πιστεύετε ὅτι ἔχω τὴν δύναμιν νὰ κάνω αὐτὸ πού ζητᾶτε;». Λέγουν εἰς αὐτόν, «Ναί, Κύριε». Τότε ἄγγιξε τὰ μάτια τοὺς καὶ εἶπε, «Σύμφωνα μὲ τὴν πίστιν σας, ἄς γίνῃ». Καὶ ἄνοιξαν τὰ μάτια τοὺς καὶ εἰς αὐστηρὸν τόνον τοὺς παρήγγειλε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε, «Προσέχετε, κανεῖς νὰ μὴ τὸ μάθῃ». Αὐτοὶ ὅμως μόλις ἐβγῆκαν, τὸν διεφῆμισαν εἰς ὅλην τὴν χώραν ἐκείνην. Ἐνῶ αὐτοὶ ἔβγαιναν, τοῦ ἔφεραν ἓναν ἄνθρωπον βωβὸν δαιμονισμένον. Καὶ ἀφοῦ τὸ δαιμόνιον ἐκδιώχτηκε, ἐμίλησε ὁ βωβός. Καὶ ἐθαύμασε ὁ κόσμος καὶ ἔλεγεν, «Τέτοια πράγματα δὲν ἐφάνησαν ποτὲ εἰς τὸ Ἰσραὴλ». Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγαν, «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος τῶν δαιμονίων βγάζει τὰ δαιμόνια». Καὶ περιήρχετο ὁ Ἰησοῦς ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰ χωριά καὶ ἐδίδασκε εἰς τὰς συναγωγὰς τῶν καὶ ἐκήρυτε τὸ εὐαγγέλιον περὶ τῆς βασιλείας καὶ ἐθεράπευε κάθε ἀσθενεῖαν καὶ κάθε ἀδυναμίαν τοῦ λαοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ες τοῦ Θεοῦ στὶς δαιμονικὲς δυνάμεις. Θὰ ἦταν, ὅμως, παιδαριῶδες καὶ ἀπλοϊκὸ νὰ δοῦμε στὴ συμπεριφορὰ τῶν φαρισαίων μόνο τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ἀδίκησαν, κατηγόρησαν καὶ συκοφάντησαν ἀδίστακτα τὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ στάση τοὺς ἀποκαλύπτει τοὺς ἀνθρώπους κάθε ἐποχῆς οἱ ὁποῖοι ἔχουν μιὰ ἀντεστραμμένη συνείδηση τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς. Εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἐγκλιωβισμένοι μέσα στὸν ὀρθολογισμό τοὺς ἀπορρίπτουν ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ὀφθαλμοφανή καὶ ὀλοφάνερα θαύματα. Αὐτοὶ πού σέ κάθε θαῦμα βλῆπουν ψυχολογικὰ αἷτια καὶ φαινόμενα, φαντασιώσεις καὶ αὐθυποβολῆς, φυσικὰ αἷτια, τυχαῖες συμπτώσεις καὶ ἀνεξήγητες συγκυρίες. Ὁχι, δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις «λογικῆς» γιὰ τὰ θαύματα. Τὰ θαύματα τὰ ἀναγνωρίζουν οἱ καλοπροαίρετοι ἄνθρωποι ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄλλοι δὲν θέλουν νὰ τὰ δοῦν.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μόνο ἂν νεκρώσουμε τὴν ἀλαζονεία τῆς λογικῆς μας καὶ τὴν ἐμπάθεια τοῦ ἐγωισμοῦ μας, θὰ μπορέσουμε νὰ ἀναστηθοῦμε σὲ μιὰ νέα ζωὴ, ὅπου θὰ βλέπουμε καὶ θὰ καταλαβαίνουμε τὰ συνεχῆ θαύματα τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

11 Ἰουλίου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Εὐφημίας μεγαλομάρτυρος, ἀνάμνησις θαύματος (451). Ὁλγας ἰσαποστόλου († 969),

Νεκταρίου ὀσιομάρτυρος τοῦ ἐκ Βρυούλων († 820).

Ἦχος: πλ. β΄ – Ἐωθινόν: Ζ΄ – Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. στί 1-10 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ΄ 27-35.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 18 Ἰουλίου, Ἁγίων Πατέρων Δ΄ Οἰκ. Συνόδου.

Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ε΄ 14-19.

Τό θαῦμα τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας

Κατά τούς χρόνους τῶν εὐσεβεστάτων βασιλέων Μαρκιανοῦ καί Πουλχερίας συγκροτήθηκε στή Χαλκηδόνα ἡ Δ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος (451 μ.Χ.), στήν ὁποία πῆραν μέρος ἑξακόσιοι τριάντα ἅγιοι Πατέρες. Ἡ Σύνοδος αὐτή καθήρεσε καί ἀναθεμάτισε τόν αἰρεσιάρχη μοναχό Εὐτυχή, τόν πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Διόσκορο Α΄ (444-451 μ.Χ.), καθώς καί τούς ὁμόφρονές τους. Ἐπειδή δέ οἱ περί τόν Εὐτυχή καί τόν Διόσκορο αἰρετικοί δέν πείθονταν νά ἀρνηθοῦν τίς κακοδοξίες τους, ὅτι δηλαδή ὁ Χριστός εἶχε μόνο τή θεία φύση καί μόνο τή θεία ἐνέργεια, οἱ ἅγιοι Πατέρες χρησιμοποίησαν ἕναν ἄλλο τρόπο, γιά νά τούς ἀποδείξουν ποιά εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Νά λοιπόν τί ἔκαμαν: Ἐγραψαν τήν ὀρθόδοξη πίστη, ὅπως διατυπώθηκε κατά τή Σύνοδο, σέ ἕναν τόμο. Ἐπειτα προέτρεψαν τούς αἰρετικούς καί ἔγραψαν καί αὐτοί τό φρόνημά τους σέ ἄλλο τόμο. Ἐν συνεχείᾳ ἄνοιξαν τή λάρνακα τῆς πανεύφημης Εὐφημίας καί τοποθέτησαν πάνω στό στήθος της καί τούς δύο τόμους σφραγισμένους. Ἀκολουθῶς ἔκλεισαν καί πάλι τή λάρνακα. Ὅταν ὅμως ὕστερα ἀπό λίγες ἡμέρες τήν ἄνοιξαν, εἶδαν τόν τόμο τῶν αἰρετικῶν νά βρίσκεται ριγμένος κάτω ἀπό τά πόδια τῆς Μεγαλομάρτυρος, ἐνῶ τόν τόμο τῶν ὀρθοδόξων τόν κρατοῦσε ἡ Ἁγία στά τίμια χέρια της. Μετά ἀπό τό θαυμαστό αὐτό γεγονός οἱ αἰρετικοί καί βλάσφημοι καταντροπιάστηκαν, ἐνῶ οἱ ὀρθόδοξοι ἐνίωσαν ἀπερίγραπτη χαρά καί ἀγαλλίαση.

Ἀπό τό βιβλίο Γ. Παπαδημητρίου, Μέ τούς Ἁγίους μας, Συναξαριστής μηνός Ἰουλίου, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, σελ. 41-42.

Ἀπό τίς νέες ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝΟΥ, ὁμοτ. Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

Μιά ἐκσυγχρονιστική ἐρμηνευτική προσέγγιση

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Λειτουργίς· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
